

Llibre il·lustrat | Àngel Burgas & Ignasi Blanch

El conte dins del conte

El cuento del pingüino

Text: Antonio Ventura
Il·lustracions:
Carmen Segovia
Fondo de Cultura
Económica
Mèxic, 2008
Preu: 12 euros
Pàgines: 28

El conte dins del conte, la ficció de la ficció... Metaficció: obres que són portes obertes a altres obres. Vet aquí un cas d'aquests, en format d'àlbum il·lustrat, publicat a FEC, a Mèxic, amb dos autors de trajectòria consolidada: Antonio Ventura, durant anys editor de prestigi a Anaya (quanta gent estima, valora i respecta els coneixements i el gust exquisit de l'Antonio!) i fundador de la revista *Babar* de literatura per a nens i joves, i Carmen Segovia, barcelonina, amb una obra ben identificable i reconeguda.

Tots dos ens fan arribar aquesta història de personatges de conte que són *llegits* per altres personatges de conte. Els pingüins llegeixen un llibre sobre nens que llegeixen un llibre sobre pingüins. Efecte mirall o llodri-guera d'Àlícia (en aquest cas és el pingüí del títol qui consulta el seu rellotge de mà) per passar d'un espai de ficció a un altre, també de ficció, que anomenen llibre.

Les imatges que acompanyen l'espiral de reflexió sobre la ficció de la ficció estan carregades de llibres i de portes, metàfores (o no tant, en aquest cas) del trànsit entre els diferents nivells de lectura que implica tota ficció. Sobre un fons blanc (la realitat dels pingüins) i un altre de tacat amb pintura blanca (el llibre on apareixen uns nens), les sòbries figures de Segovia transmeten serenitat i viuen en un estat de silenci i observació dins el no res, entre prestatges plens de llibres, portes amb forma de llibre i fulls quadrículats de llibreta. Representa animals de cos humanitzat, i els dota de gest i actituds propis dels humans. El collage amb retalls de papers diversos, el traç del llapis i els colors càlids de l'acrílic, ajuden a accentuar i a concretar el món irreal de les històries dels llibres, i ens apropen a la intimitat de l'acte de llegir: qui pot assegurar, *metaficcionalment*, que algú no ens està llegint a nosaltres mateixos mentre llegim el conte del pingüí...*

AMBAQUELLA ALEGRIA

EVA PIQUER

Vols ser esclau d'un bon llibre?

"I no vols dir que el Carreras t'agrada tant per l'estil paulausterià?", em pregunta un amic del gremi quan li transmeto un entusiasme que pretén ser encomanadís per *L'home d'origami* (Amsterdam), la nova novel·la de Joan Carreras. Doncs no ho sé, potser sí: el pitjor que es pot dir d'un llibre no és precisament que et recordi el Paul Auster. És més: fan com sóc del de Brooklyn, entre segons quina novel·la d'Auster i *L'home d'origami*, em quedo amb aquesta història d'un escriptor d'èxit retirat enmig del bosc que rep una proposta sorprenent d'una antiga amant. La dona, poca broma, se li ofereix per ser la seva esclava per sempre.

La primera notícia del llibre em va arribar via mail: em reenviaven un vídeo promocional on una actriu es fica en la pell de l'aspirant a esclava. Tret de context, el monòleg em va semblar teatral, inversemblant. Llegint la novel·la, en canvi, tot plegat resulta tan possible com pertorbador. La cosa és rocambolesca, però tan ben muntada que te l'empasses sense que grinyoli. D'entrada ja veus a venir que el Narcís acceptarà l'oferta, perquè si no no hi hauria llibre, però encara confies que farà allò que creu que vol fer i ignorarà el fantasma que se li presenta a casa set dies seguits. Com si fos tan fàcil foragitar els fantasmes de la nostra vida.

Redacto aquestes ratlles en calent, just després d'haver acabat la novel·la. Una senyora novel·la, d'aquelles en què cada detall té sentit. Tan ben escrita que no es nota. Travada amb un ofici envejable. I apta per a un públic ampli: hi trobaran el què tant els lectors elitistes com els consumidors de *bestsellers* de qualitat. Serà una llàstima si *L'home d'origami* acaba tenint menys recorregut del que mereixeria: no ens podem permetre que obres així passin sense pena ni glòria. En Joan Carreras es manté al marge del *mundillo* literari, però tenim sort que es dediqui a la literatura i no pas, què sé jo, a la papiroflèxia.*

EL POEMA

Raquel Casas
Vilanova i la Geltrú, 1974

Títol poemari: *La dona bilingüe*
Editorial: Viena

París 7

En aquesta carretera solitària gairebé mai no hi ha xocs. Fa calor i dins el cotxe aturat la Piquer es fuma un porro i es dibuixa un tatuatge al braç. Ella volia fer un viatge com aquest però amb els amics i un vaixell. I escriure un llibre de cinc-centes pàgines.

Per aquí no passa ningú. Observo el silenci metàl·lic del rètol -París 7 km- i el sol damunt l'asfalt. He obert l'estoig ardent de la navalla. Quan s'acabi el fum del cigarret el clor em netejarà els ulls i escoltaré atentament com el dia també comença a suïcidar-se.

CARTOGRAFIA HISTÒRICA DELS PAÏSOS CATALANS
Vicenç M. Rosselló i Verger

El recull més important de la nostra cartografia geogràfica i històrica fet fins ara.

PUV UNIVERSITAT DE VALÈNCIA
<http://puv.uv.es>